

Thuis in de Algarve

Thuis in de Algarve

Ellen van Herk

Schrijver: Ellen van Herk
Coverontwerp: Ralph van Duin
ISBN: 9789402166743
© Ellen van Herk

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en de uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen daarvan.

Niets uit deze uitgave mag zonder toestemming van de uitgever openbaar worden gemaakt of verveelvoudigd op welke manier dan ook.

Deze roman is pure fictie, maar speelt zich af op bestaande plaatsen in de Algarve. Alle personages en gebeurtenissen zijn echter volledig door mij als auteur verzonnen en alle eventuele overeenkomsten met werkelijke personen en situaties berusten op toeval.

Als auteur heb ik de vrijheid genomen om locaties aan te passen, wanneer dat beter in het verhaal paste, zonder daarmee de authenticiteit te willen aantasten.

Ellen van Herk

Proloog

Een jaar eerder in Portugal

Een lange zonnestraal komt door het vuile glas heen en ze ziet stofdeeltjes dansen. Door de lengte van de straal weet ze dat het eind van de dag is en ze voelt hoe haar keel samenknijpt. Dit is de vierde dag dat ze op het smalle bed ligt vastgebonden. Als de man zijn routine volgt, kan hij elk moment binnenkomen en weer aan haar gaan zitten.

Ze probeert zichzelf af te leiden door een spin te volgen, die een web maakt voor een van de gebarsten raampjes, maar voelt dan een tochtvlaag, direct gevolgd door het geluid van voetstappen. Hij is er. Ze hoort hem dichterbij komen en krimpt onwillekeurig in elkaar als de oude, klemmende deur met kracht wordt opgeduwd en hij de kleine ruimte instapt, waar zij ligt. Ze wil iets zeggen, maar na zijn vertrek de vorige dag heeft hij opnieuw plakband over haar mond geplakt, omdat ze probeerde te gillen. De tape is zo breed en zonder consideratie over haar mond geplakt dat iedere keer als ze haar hoofd beweegt, een pluk haar dat eronder terecht is gekomen, pijnlijk aan haar hoofdhuid trekt. Tranen branden in haar ogen en ze haalt hortend en stotend adem.

‘Rustig, Theresa, je maakt jezelf helemaal overstuur.’ De man steekt zijn hand uit om over haar haren te strijken en wanhopig probeert ze zijn aanraking te ontwijken.

‘Je bent precies Estrela toen ze net zo oud was,’ gaat hij verder, ‘ze was net zo mooi en jong toen ik haar voor het eerst kuste.’ Ze voelt hoe zijn lippen haar voorhoofd raken en ze verstijft, terwijl haar ogen paniekerig alle kanten op schieten. ‘Als je belooft dit keer niet te schreeuwen, haal ik de tape weg. Beloof je het me?’ Hij kijkt haar dwingend aan en snikkend knikt ze. ‘Braaf zijn, anders plak ik het er weer op.’ Met een snelle ruk trekt hij de tape van haar mond en ze slaakt een kreet van pijn. ‘Stil maar,’ ze voelt hoe hij zijn lippen op de hare drukt en haar vervolgens zacht over haar lange haren streelt. Ze kronkelt wild in een poging van hem weg te komen, ook al weet ze dat hij veel te sterk is voor haar, maar ze kan het niet laten.

‘Sshh,’ sust hij, ondertussen met een hand de knoopjes van haar witte kanten blouse losmakend, die inmiddels vol vlekken zit. ‘Je bent zo mooi, zo onschuldig.’ Hij duwt de tere stof opzij, zodat haar kleine borstjes in haar eerste beha zichtbaar worden en leunt iets naar achteren om haar beter te kunnen bekijken. Ze ligt op haar rug op een smal bed, haar handen op haar rug gebonden en haar voeten aan elkaar. Haar lange donkere haar, dat haar

moeder altijd zo graag borstelt, zit vol klitten en ligt in verwarde krullen over het kussen. Met haar amper twaalf jaar is ze net aan het veranderen van een onschuldige meisje in een puber. Haar lichaam krijgt haar eerste rondingen, maar ze is zich er nog nauwelijks van bewust. Jongens zijn alleen nog maar speelkameraadjes.

‘De eerste keer dat ik Estrela zag, was ze net zo oud als jij,’ fluistert hij, terwijl hij op zijn knieën naast het bed gaat zitten en haar van dichtbij aankijkt. Zijn rechterhand streelt haar blanke huid en ze huivert van angst, afkeer en kou. ‘Ik was haar eerste, net zoals ik jouw eerste ben,’ gaat hij verder. Ze voelt z’n lippen langs haar kaak glijden en er gaat een soort spasme door haar lichaam op het moment dat het tot haar doordringt wat hij bedoelt. Dit keer blijft het niet bij een paar kusjes en wat strelen, beseft ze. Ondanks haar gebonden handen en voeten probeert ze zich opnieuw van hem af te bewegen, maar met slechts een hand houdt hij haar tegen.

‘Niet doen, liefje, dan word ik boos.’ Z’n stem klinkt zacht, maar de blik in zijn ogen waarschuwt haar zich niet langer te verzetten en met een gesmoorde snik blijft ze stil liggen. ‘Je zult het lekker vinden, dat weet ik zeker,’ belooft hij haar, terwijl hij haar roze rok omhoog duwt, zodat hij het simpele witte onderbroekje kan zien dat ze eronder aan heeft. Ze ziet dat er zweet op zijn voorhoofd staat als hij naar haar kijkt en ze voelt haar hart zo snel te keer gaan dat ze bang is dat het gaat ontploffen. Ze herinnert zich dat ze ooit met haar jongste broertje over het hek van het weiland van de buurman was geklommen zonder te weten dat hij die ochtend z’n stier bij de koeien had gezet en toen dat enorme dier plotseling op hen af was gekomen, had ze niets anders kunnen doen dan haar broertje optillen en terugrennen naar het hek. Ook toen had ze het idee gehad dat haar hart uit haar borst zou barsten, maar de angst die ze nu in zich voelt opkomen is vele malen groter.

‘Ja, zo is het goed,’ ze voelt zijn warme lippen op de hare en ze slikt heftig als hij heel voorzichtig het puntje van zijn tong er tussen duwt. Als zijn tong dieper doordringt, kreunt ze angstig en knijpt haar ogen dicht om hem niet te hoeven zien. Ze hoort de geluiden van een gesp die wordt losgemaakt, het op de grond vallen van een broek en even later voelt ze zijn zware, warme lichaam boven op het hare zakken. Ze slaakt een ijselijke kreet, die pas wegebt als zijn handen zich om haar hals sluiten en ze voelt hoe hij begint te knijpen. ‘Je zou niet gillen!’ Hij sist woedend en terwijl er zwarte vlekken voor haar ogen verschijnen, probeert ze wanhopig het gezicht van haar moeder op te roepen. Het laatste wat ze hoort voor ze wegzakt in een diepe duisternis is een bijna dierlijke grom, de stier heeft haar te pakken.

Hoofdstuk 1

Eind februari, een jaar later, in Nederland

Tessa en Karin staan op de stoep van het crematorium en kijken het handjevol bezoekers na dat naar hun auto's loopt. 'Gaaf het een beetje met je?' Karin werpt haar een bezorgde blik toe en Tessa knikt traag. 'Jawel,' met een berustend lachje haalt ze haar schouders op, 'ik vind het alleen triest dat er zo weinig mensen waren. Ik weet dat m'n moeder geen hartelijke vrouw was, maar dit was toch wel heel treurig. Slechts een handjevol collega's, twee buurvrouwen, een oude schoolvriendin en dat was het dan. Ze was net als ik enig kind en verder was er ook niet veel familie, maar zelfs m'n oma is niet gekomen.' Bij de gedachte aan haar moeders moeder, die ze zelf ook al jaren niet heeft gezien, schudt ze onwillekeurig haar hoofd.

'Toen m'n moeder in verwachting was van mij is ze door haar ouders min of meer uit huis gezet. Ze vonden het een schande dat ze zwanger was. Later is er wel weer wat contact geweest, maar ik heb niet veel herinneringen aan m'n opa en oma. M'n opa is al heel lang geleden overleden en mijn oma is een paar jaar later hertrouwd en met haar nieuwe man naar Spanje verhuisd. Ik heb haar van de week gebeld, om te vertellen dat m'n moeder was overleden, maar ze vond niet dat het zin had om hierheen te komen. Kun je je dat voorstellen? Dat je niet naar de crematie van je eigen dochter komt?' Ze trekt een gezicht en Karin slaat met een troostend gebaar haar arm om haar vriendin heen.

'Nee, ik kan het me ook niet voorstellen, maar ja, blijkbaar was hun relatie niet om over naar huis te schrijven,' merkt ze op, 'jij en je moeder waren ook niet echt close tenslotte.'

'Dat is zacht uitgedrukt,' Tessa zwaait nog even naar de laatste auto met de twee buurvrouwen van haar moeder, die langs hen heen het parkeerterrein afrijdt en draait zich dan met een zucht weer naar haar vriendin toe.

'Nee, sinds die uit de hand gelopen blindedarmontsteking zijn mijn moeder en ik nooit meer op goede voet gekomen. Ik denk dat ik haar het laatste jaar ook maar twee keer gezien heb en nu is het te laat.'

'Oh meid toch, kom, huil maar uit,' Karin trekt haar vriendin stevig tegen zich aan, maar Tessa schudt haar hoofd en maakt zich gedecideerd los.

'Nee, dat zou alleen maar zelfmedelijden zijn. Het is niet anders, maar het zet me wel aan het denken. Ik bedoel, ik kan veel van mijn moeder vinden, maar kijk naar mij, hoeveel echte vrienden heb ik? Als ik vandaag dood zou neervallen, wie zou er dan bij mijn crematie zijn? Ik weet wel dat ik niet echt

op mijn moeder lijkt qua karakter, maar voor de rest is er niet veel verschil. Jij bent mijn enige echte vriendin. Natuurlijk heb ik wat studievrienden, collega's, een paar vage kennissen, maar of die op mijn crematie zouden komen?' Ze schudt haar hoofd als ze ziet dat Karin iets wil zeggen en gaat snel verder, 'ik vond altijd dat mijn moeder zich afzonderde, terugtrok, maar misschien ben ik wel net zo. Ik ben ook alleen maar met m'n werk bezig en dat is het wel zo'n beetje. Misschien is dit wel het moment om mijn leven ook eens onder de loep te nemen. Ik kan me de tijd niet heugen dat ik vakantie heb gehad, vorig jaar een paar dagen met jou naar Parijs, dat was alles. Het wordt tijd dat ik zelf ook wat meer ga ondernemen voordat ik straks net als m'n moeder onder een auto kom en er slechts vijf mensen aan mijn kist staan.'

'Hè jakkes,' Karin doet of ze huivert en trekt een gezicht, 'nu doe je wel heel sinister, maar ik begrijp wat je bedoelt. Het leven is te kort om alles uit te stellen, voor je het weet is het voorbij en kun je alleen maar denken had ik dit of dat maar anders gedaan.'

'Ja, dat bedoel ik,' is Tessa het met haar eens, 'het wordt tijd dat ik zelf ook meer actie ga ondernemen. Eerst ga ik m'n moeders flatje uitruimen, dan kan ik de huur opzeggen. Gelukkig heeft ze niet veel spullen, dus dat zal niet veel tijd kosten en dan ga ik daarna een paar weken vrij vragen en een vakantie boeken. Gewoon even eruit, tijd voor mezelf.'

'Dat klinkt goed,' valt Karin haar bij, 'wil je echt niet dat ik je help met leegruimen?' Ze kijkt haar nogmaals vragend aan, maar Tessa schudt vastberaden haar hoofd.

'Nee, zoveel werk is het niet. M'n moeder heeft niet veel persoonlijke dingen en het is maar een klein flatje. Ik heb de Kringloop al gebeld, die komen overmorgen haar meubels halen, dus ik hoef alleen haar kasten maar uit te ruimen. Haar kleren kunnen naar het Leger des Heils, er zijn wat boeken, servies, ik kijk wel wat ik tegenkom. Ik verwacht niet veel bijzonders, ze gaf niet echt om spullen.'

De twee vriendinnen lopen naar hun auto's, die als laatste op het parkeerterrein zijn achtergebleven en Karin kust haar nog even hartelijk op haar wang, voor ze instapt.

'Bel me als je hulp nodig hebt!' roept ze nog een laatste keer door het geopende raampje, voor ze langs Tessa heen rijdt. Tessa steekt haar hand op en knikt als antwoord, maar bedenkt zich direct dat dit iets is wat ze zelf moet doen en met frisse tegenzin stapt ze in haar eigen auto om naar het flatje van haar moeder te rijden.

Op de galerij van het flatgebouw waar haar moeder een flatje huurde, blijft ze even staan, de sleutel in haar hand, haar ogen gericht op het simpele zwart met witte naambordje op de deur. 'H. de Wit', meer staat er niet. Hoewel haar moeder hier ruim tien jaar gewoond heeft, straalt het huis niets persoonlijks uit. Er staan geen planten bij de voordeur, geen vrolijke welkomstmat of wat dan ook. Het huis oogt net zo kil en ongezellig als haar moeder was. Met lichte tegenzin steekt ze uiteindelijk de sleutel in het slot en draait deze om. Zodra ze over de drempel stapt, huivert ze onwillekeurig. In het kleine halletje hangen haar moeders jassen aan de kapstok met daaronder drie paar degelijke schoenen. Een kleine ovale spiegel aan de andere kant met een kleine ladekast eronder maakt het geheel compleet. Via het halletje komt ze in een korte gang met links de keuken en de woonkamer en rechts de badkamer en de slaapkamer. Ze stapt eerst de woonkamer in en blijft in het midden even staan. Het ziet er nog net zo uit als de laatste keer dat ze hier geweest is, bijna een jaar geleden. Dezelfde meubels die haar moeder al jaren heeft, de tweezitsbank en de ene losse fauteuil met dezelfde tweedachtige bekleding, beige, net zo kleurloos als haar moeder.

Ze krijgt een kleur bij haar eigen onaardige gedachten en verfoeit zichzelf om het feit dat ze zo negatief over haar eigen moeder denkt, maar ze kan er niets aan doen. Ook in het huis waar ze nog samen met haar moeder heeft gewoond, was het kleurloos en saai, alleen in haar eigen tienerkamer was wat kleur te bekennen.

Ze drementelt een beetje rond, pakt een paar foto's van haarzelf op die naast de televisie staan en werpt een blik uit het raam, dat uitkijkt op een klein plantsoentje onderaan de flat waar wat schommels en wipkippen staan. Op deze tijd van de dag is het er uitgestorven, kinderen zitten op school en de druilerige miezerregen die de hele dag al valt, houdt andere mensen binnen.

Ze loopt op het kleine bureautje af wat in de hoek van de kamer staat en waar haar moeder ongetwijfeld haar administratie bijhield. In het ladenblok vindt ze een paar mapjes van de bank. Een vlugge blik op het saldo vertelt haar dat haar moeder weliswaar niet rijk was toen ze stierf, maar toch zeker niet armlastig. Verbaasd over het in haar ogen behoorlijke spaartegoed slaakt ze een diepe zucht. Er was nooit geld voor iets leuks, niet toen ze kind was en ook later niet, maar als ze nu ziet dat haar moeder toch wel een paar duizend euro op haar bankrekening heeft staan, vraagt ze zich af waarom er bij een mogelijk uitstapje naar Rotterdam al moeilijk werd gekeken. Ze schuift met een klap de la dicht en loopt door het gangetje naar de slaapkamer. Het

smalle tweepersoonsbed, een zogenaamde twijfelaar, neemt het grootste deel van het vloeroppervlak in beslag samen met een eenvoudige driedeurslinnenkast en als ze deze opent, herkent ze direct de meeste van haar moeders kleding. Vrijwel alles is grijs, beige of blauw, een enkel wit bloesje steekt af tegen de saaie kleding die er naast hangt en ze ruikt het vage bloemengeurtje dat haar moeder al zo lang ze zich kan herinneren als eau de toilette heeft gebruikt. Na een korte aarzeling begint ze alle kleren op stapels op het bed te leggen, het degelijke ondergoed houdt ze direct apart, alle andere dingen kunnen naar de textielcontainer van het Leger des Heils. Het is misschien geen fleurige kleding, maar alles is wel schoon en netjes. Ze zoekt in de keukenkastjes naar een rol vuilniszakken en begint deze te vullen met de garderobe van haar moeder. Uiteindelijk, onder een laatste stapel handdoeken, die achterin de kast ligt, vindt ze een witte A4-envelop met een kartonnen achterkant en verbaasd draait ze deze een paar keer rond. Het is een eenvoudige envelop zonder logo of tekst en ze heeft geen idee waarom deze weggestopt tussen handdoeken achterin de linnenkast ligt. Ze voelt een rilling over haar rug gaan, alsof er iemand over haar graf loopt, zou haar moeder zeggen. Ze staart naar de envelop, niet goed wetend wat ze kan verwachten als ze hem opent en tegelijkertijd huiverig voor wat ze er in zal aantreffen. Ze heeft de neiging hem weer weg te leggen, maar tegelijkertijd kan ze er ook geen afstand van doen. Haar vingers gaan naar de achterflap en heel langzaam vouwt ze hem open, alsof ze een soort duveltje uit een doosje verwacht. Spoken uit het verleden.

Ze houdt de envelop open en schudt hem leeg. Een kleine, beschreven envelop, een paar losse foto's en een ansichtkaart vallen op de zachtblauwe sprei. Ze herkent het handschrift niet en als ze de envelop oppakt, merkt ze dat haar vingers trillen. Het adres dat er op staat, is het ouderlijk huis van haar moeder, ziet ze. Haar blik valt op de postzegel en ze ontdekt tot haar verbazing dat deze uit Portugal afkomstig is. Zover zij weet is haar moeder nooit verder dan België geweest. Ze draait de foto's om, zodat de afbeeldingen zichtbaar worden en slaakt een verraste kreet als ze haar moeder herkent samen met een donkerharige, onbekende man. De foto moet zeker dertig jaar geleden zijn genomen. Haar moeder is een jaar of achttien, schat ze en ze ziet onthutst hoe ze met een brede lach vol adoratie naar de man naast haar kijkt. Is dit haar moeder? Deze duidelijk verliefde en bekoorlijke jonge vrouw?

Zolang als zij zich kan herinneren, maakte haar moeder een verbitterde en stuurse indruk. De paar keer dat Tessa haar uitbundig heeft zien lachen, zijn gemakkelijk op de vingers van een hand te tellen. Een steek van pijn om deze onbekende vrouw, die zij nooit heeft gekend, gaat door haar heen. Wat is er gebeurd in de tijd tussen deze foto en de jeugd die zij zich herinnert? Haar blik glijdt naar de man naast haar moeder. Hij is gebruind, jong, waarschijnlijk wel iets ouder dan haar moeder, maar niet heel veel. Hij heeft groene ogen en donker haar dat aan de lange kant is. Er zijn meer foto's, op sommige staan haar moeder en de man samen, op andere alleen de man en ze ziet aan de achtergrond dat ze, ondanks de Portugese postzegel op de brief en de ansichtkaart, allemaal in Nederland zijn gemaakt. Ze schuift ze voorzichtig iets opzij en pakt opnieuw de envelop met de brief, maar ze aarzelt nog steeds. Net op het moment dat ze hem uiteindelijk wil openmaken, gaat haar telefoon en met een geschrokken beweging vliegt ze overeind.

‘Met Tessa,’ ze ziet in de display dat het Karin is.

‘Hé meid, hoe gaat het met je? Lukt het allemaal een beetje daar?’

‘Jawel, ik schoot best op, maar ik heb zojuist tussen mijn moeders spullen een envelop gevonden met een brief en foto's van m'n moeder en een onbekende man.’

‘Je vader?’ Ze hoort de opwindende stem van Karin en glimlacht even om haar reactie.

‘Ik weet het niet, ik durf de brief eigenlijk niet open te maken. Hij is afkomstig uit Portugal.’

‘Wie weet heb je wel Portugees bloed in je aderen. Niks mis mee toch!’ Karin lacht. ‘Maak open, ik ben benieuwd. Wil je dat ik naar je toe kom?’

‘Nee, blijf maar aan de lijn, ik maak hem nu open.’ Tessa pakt de envelop en maakt de achterklep open. Er zit slechts een velletje in, wat ze er uithaalt en voorzichtig openvouwt.

‘En, wat staat er? Lees eens voor,’ dringt Karin aan.

‘Lieve Hanna, het spijt me verschrikkelijk, maar ik kom niet op korte termijn terug naar Nederland. Er zijn hier een aantal dingen gebeurd, die het onmogelijk maken om op dit moment mijn studie in Wageningen af te maken. Ik zal dat in Lissabon moeten doen. Mijn familie heeft me nodig. Zodra het kan, probeer ik naar je toe te komen, maar dat kan een tijdje duren. Het spijt me. Ik koester onze momenten samen en denk elke dag aan je. Je Jorge,’ leest Tessa langzaam voor.

‘Wow, dat is je vader, Tess, dat moet wel! Staat er een datum op de brief?’ wil Karin weten.

‘Nee, maar op de postzegel staat 1983,’ Tessa kijkt of ze meer kan ontdekken, maar ziet nergens een exacte datum.

‘Jij bent begin 1984 geboren, het moet je vader wel zijn,’ hoort ze Karin zeggen, maar haar oren suizen zo dat ze haar vriendin nauwelijks verstaat. ‘Ik bel je straks terug,’ ze verbreekt de verbinding en laat de brief, alsof ze zich er aan brandt, uit haar vingers vallen. Hoelang heeft ze haar moeder niet aan haar hoofd gezeurd over haar afkomst, haar vader, maar elke keer weer kapte haar moeder het gesprek af. Het enige wat ze er ooit over kwijt wilde, wat dat het een ongelukje was geweest en dat het nooit had mogen gebeuren, meer liet ze niet los.

Toen ze op Tessa’s achtste trouwde met Bert was Tessa opgehouden met ernaar vragen. Ze had Bert geaccepteerd als vader, maar toen hij haar moeder vijf jaar later had verlaten om er met z’n twintig jaar jongere secretaresse vandoor te gaan, had ze daar weinig moeite mee gehad. Haar moeder wel. Sinds die tijd had ze alle mannen afgezworen en was ze nog bitterder geworden dan ze al was.

Haar groene ogen gaan opnieuw naar de man op de foto en ze probeert een gelijkenis met zichzelf te vinden. Op de kleur van de ogen na, is er niets wat echt naar voren springt. Tessa’s haar is blond, net als dat van haar moeder, maar in tegenstelling tot haar moeders blauwe ogen, zijn die van haar groen, net zoals die van de man op de foto. Hij zou dus haar vader kunnen zijn. Ze schat de man niet zo heel groot. Op de foto’s is hij slechts een klein stukje groter dan haar moeder, die net geen een meter zeventig was. Zelf is ze iets langer. De foto’s zijn allemaal in de buurt van Monster genomen, waar haar moeder toen met haar ouders woonde. Ze herkent het strand en ook de veiling in Naaldwijk, waar haar moeder werkte. Als de onbekende Jorge inderdaad in Wageningen studeerde, was het logisch dat hij interesse had in het Westland, daar was ongetwijfeld veel kennis te halen, ook voor een Portugees, vermoedt ze.

Eén foto in het bijzonder trekt haar aandacht. Het is een foto waarop Jorge alleen staat afgebeeld, en profil, zittend op het strand met opgetrokken knieën. Met z’n rechterhand plukt hij aan z’n rechterwenkbrauw en dat valt haar op, omdat zij zichzelf ook vaak betrapt op dat gebaar, met name als ze in gedachten is. Het is nauwelijks een bewijs te noemen, maar onwillekeurig begint haar hart toch sneller te kloppen. Zal ze dan eindelijk na tweeëndertig jaar haar vader vinden?

Ze pakt opnieuw de envelop met de brief op in de hoop een adres te vinden, maar behalve een vaag zichtbaar Fábrika en het woord Quinta Esteves ziet ze niets. De ansichtkaart is een foto van een stuk strand en een dorpje op een klif met Cacela Velha, Algarve erop, zodat ze vermoedt dat Fábrika ook in dat gedeelte van Portugal te vinden moet zijn.

Ze pakt haar mobiel weer op en opent Google Maps, waarna ze Fábrika Portugal intypt en afwacht tot er wordt ingezoomd op een zo te zien pietepeuterig dorpje aan de zuidkust van de Algarve. Een snelle telling levert nauwelijks dertig huizen op. Als haar vader daar werkelijk woont of gewoon heeft, moet er iemand zijn die hem kent. Met de foto's van haar vermoedelijke vader om zich heen, de brief op haar schoot en de vuilniszakken met haar moeders kleren op de grond naast het bed, blijft ze zo een tijdlang zitten. In haar hoofd buitelen de gedachten door elkaar heen. De man moet haar vader zijn, de leeftijd en het adres van haar moeder klopt, nog voor haar geboorte is haar moeder verhuisd. Verder heeft ze haar moeder, op Bert na, nooit met een man gezien en dat in combinatie met het verstoppertje van deze spullen, deze Portugees is haar vader. Ze krijgt het warm en koud tegelijk, van opwindend en van angst. Het idee dat ze eindelijk haar vader kan leren kennen, maakt haar aan de ene kant heel blij, maar tegelijkertijd vraagt ze zich af of hij überhaupt weet dat ze bestaat en of hij haar wel wil kennen. Wat als haar moeder hem ooit geschreven heeft dat ze zwanger is en hij er niets van wilde weten? Dan zal hij ook niet blij zijn als ze opeens op de stoep staat.

Haar telefoon gaat weer over en nog voor ze er op kijkt, weet ze al dat het Karin is. 'Jij zit je nu allemaal gekke dingen in je hoofd te halen, nietwaar?' is het eerste wat ze hoort, als ze de verbinding opent. Even glimlacht ze, haar vriendin kent haar veel te goed. 'Jij denkt nu dat hij je niet wil kennen, maar misschien heeft je moeder hem wel nooit verteld dat ze zwanger was, dat kan toch?' gaat Karin verder, 'hij weet misschien niet eens dat je bestaat. Je moet hem gaan zoeken.'

'Dat ga ik ook doen, ja.' Tessa heeft haar besluit inmiddels genomen. 'De vakantie waar ik aan toe ben, wordt Portugal!'

Hoofdstuk 2

Half april, dinsdag

Karin zit op het bed en kijkt toe hoe Tessa een paar flinke stapels kledingstukken in haar koffer legt.

‘Hoe stel je je het nu voor?’ wil ze weten. ‘Je kunt moeilijk aanbellen en zeggen “hoi, ik denk dat ik je dochter ben”, toch?’

Tessa grinnikt even bij dat idee en schudt haar hoofd. ‘Nee, het zal iets subtieler moeten. Ik weet het nog niet,’ geeft ze toe, ‘ik wil in eerste instantie gewoon kijken hoe het er daar uit ziet. Volgens Google is het maar een heel klein plaatsje, dus als hij er nog woont, moeten mensen hem kennen en als hij er niet meer woont, hoop ik dat ik iemand vind, die hem gekend heeft.’ Ze pakt een fleurig zomerjurkje van een hangertje en vouwt het op, terwijl ze vervolgt, ‘het mooiste zou natuurlijk zijn om contact te kunnen leggen met hem of iemand van z’n familie zonder te hoeven zeggen wie ik ben, maar ja, ik heb geen idee hoe ik dat voor elkaar moet krijgen. Ik zie wel. Het voordeel is dat ik, nu ik m’n baan heb opgezegd, de mogelijkheid heb om er een tijdje te blijven. Misschien vind ik wel een vakantiebaantje,’ glimlacht ze, ‘ik heb voldoende ervaring in de horeca, misschien kan ik wel in een restaurant gaan werken.’ De twee vrouwen kijken elkaar even aan en denken allebei terug aan eetcafé Bonus, waar ze elkaar hebben leren kennen. Karin was de dochter van de eigenaars en hielp op elk vrij moment in de zaak, Tessa begon er als hulpje op haar veertiende en vanaf die tijd waren de twee onafscheidelijk geweest, hoe verschillend qua karakter ze ook waren. Tessa was altijd welkom in het drukke, rommelige gezin van Karins ouders en bracht meer tijd daar of in het eetcafé door dan bij haar eigen moeder.

‘Als ik geen al te gekke dingen uit haal, kan ik met gemak een maand of vier wegblijven, maar met een baantje nog langer. Ik wil in elk geval de tijd nemen om het land te leren kennen waar m’n vermoedelijke vader vandaan komt. Uiteraard hoop ik hem zelf te ontmoeten, dat zou mooi zijn. Tenminste, dat hoop ik. Misschien leeft hij niet eens meer of is hij getrouwd en wil hij niets met me te maken hebben. Ik zie wel hoe het loopt.’ Ze slaat het deksel van haar koffer dicht en maakt een komisch gebaartje met haar handen. ‘Ik heb echt geen idee wat ik ga vinden daar, maar ik houd je op de hoogte,’ belooft ze.

‘Dat is je geraden,’ Karin staat op en slaat haar armen om Tessa heen. ‘Doe voorzichtig, maar vooral, geniet ervan. En als ik iets kan doen, bel of mail me dan. Je weet me te vinden.’

‘Dat doe ik, dat weet je.’ Tessa beantwoordt de omhelzing van haar vriendin, maar maakt zich dan gedecideerd los. Ze tilt haar koffer van het bed en loopt, op de voet gevolgd door Karin, de slaapkamer uit. Bij de deur naar buiten staat haar rugzak die als handbagage mee het vliegtuig in gaat. ‘Hoe laat vertrekt je vliegtuig?’

‘Om half zes. Door het tijdsverschil is het half acht als ik in Faro land. Ik heb een auto gehuurd en een hotel geboekt vlakbij de luchthaven voor vannacht. Morgenochtend rijd ik dan naar Fábrika,’ vertelt Tessa, terwijl ze haar paspoort en boardingpas in de zak van haar zomerjack stopt.

‘Weet je zeker dat ik je niet weg moet brengen?’ wil Karin weten.

‘Ja, ik stap gewoon hier op bus 33 naar Zestienhoven. Ik wil geen afscheid nemen op een vliegveld. Laat mij maar lekker alleen gaan, maar het is lief van je.’ Ze slaat haar armen om haar vriendin heen en knuffelt haar even. ‘Ik zal je missen, maar we houden contact.’

‘Dat is je geraden, anders kom ik je achterna!’ Karin lacht terwijl de tranen in haar ogen springen bij het idee dat ze haar vriendin misschien wel een aantal maanden niet ziet en Tessa schudt bestraffend haar hoofd. ‘Ga nou niet huilen, dan begin ik ook. Beloof me dat je af en toe even de post uit de brievenbus haalt en checkt of m’n huis niet gekraakt is, dat is alles. Ik app je zodra ik ben aangekomen.’

Ze lopen samen de trap af naar de parkeerplaats voor de portiekwoning waar Tessa woont en ze wacht tot Karin in haar auto is gestapt voor ze zelf naar de bushalte loopt. Ze zwaait als Karin langsrijdt en neemt bij de bushalte plaats op het bankje tot ze de bus in de verte ziet aankomen.

Nog geen half uur later is haar koffer ingecheckt en staat ze bij de security. Terwijl haar handbagage door de scanner gaat, slaakt ze een diepe zucht van verwachting. Niet alleen vakantie, voor het eerst in zeker drie jaar, maar ook nog eens naar het land waar haar vader woont. Ze is heel erg benieuwd hoe het gaat worden. Ze ziet dat haar vingers trillen als ze haar tas van de band tilt en moet even om zichzelf lachen. Hoeveel zin ze ook heeft in deze reis, spannend blijft het zeker.

Algarve, woensdag

Het is nog geen negen uur als Tessa de rondweg bij Faro achter zich laat en de N125 oprijdt in de richting van de Spaanse grens. Ze heeft nauwelijks geslapen, wat niet aan het prima hotelbed lag, maar aan haar. De hele nacht speelden er allerlei scenario's door haar hoofd over een mogelijke ontmoeting met haar vader, maar ze beseft dondersgoed dat de kans dat ze van te voren goed inschat wat er gaat gebeuren nihil is. Om iets over zevenen heeft ze haar pogingen verder te slapen opgegeven. Na een douche en een simpel, maar prima ontbijt heeft ze dan ook al vroeg uitgecheckt en is de parkeerplaats van het hotel bij de luchthaven afgereden.

Tot en met Olhão is het behoorlijk druk op de weg, hoewel het meeste verkeer haar tegemoet komt, waarschijnlijk allemaal forensen die naar Faro moeten, bedenkt ze. Daarna wordt het beduidend rustiger, zodat ze iets minder op haar medeweggebruikers hoeft te letten en ze de gelegenheid heeft om op haar gemak om zich heen te kijken. Aan weerszijden van de weg zitten allerlei bedrijven, groot en klein, van restaurantjes tot meubelzaken en van tuincentra tot keramiekwinkels. Het ziet er wat rommelig, maar wel levendig uit en ze is zeer benieuwd naar wat ze gaat aantreffen in Fábrika. Van de informatie die ze op het internet heeft gevonden, weet ze dat ze er niet te veel van moet verwachten. Het is maar een gehucht, zonder winkels met slechts één restaurant, maar de omgeving moet mooi zijn en ze komt er uiteraard niet voor het dorp, maar voor haar mogelijke vader. Wat zou haar moeder denken als ze zou weten dat ze nu hier zou zijn? Onwillekeurig denkt ze terug aan de laatste keer dat ze haar moeder gezien heeft, onwetend van het feit dat ze nog geen maand later bij een kettingbotsing op de A20 dodelijk zou verongelukken en voor de zoveelste keer betreurt ze het dat ze niet meer moeite heeft gedaan het contact tussen hen beiden te verbeteren. Nu is het te laat. Hopelijk is het niet te laat om haar vader te vinden.

Als Tessa een klein uur na haar vertrek het bord Cacula Velha ziet, realiseert ze zich dat ze de afslag naar Fábrika gemist heeft. Het dorpje is blijkbaar zo klein, dat het nauwelijks het vermelden waard is. In plaats van terug te rijden, op zoek naar Fábrika, besluit ze de afslag naar Cacula Velha te nemen. Ze herinnert zich van de kaart, die ze tot in den treure heeft zitten bekijken, dat de twee plaatsjes vrijwel naast elkaar liggen en dat je via het strand heel gemakkelijk van het ene dorp naar het andere kunt lopen.

Via een smalle weg, die vrijwel recht tussen grasvelden met verspreid staande olijfbomen doorloopt, nadert ze een kruispunt waar ze naar rechts nu wel een bord Fábrica ziet staan, maar ze negeert het en rijdt rechtdoor het dorpje Cacela Velha in. Links van haar zijn parkeervakken, met daarachter een groot veld waar een stuk of tien campers staan en in de verte ziet ze de Atlantische Oceaan voor zich opdoemen.

Ze parkeert haar auto iets voorbij een aantal vuilcontainers en als ze uitstapt, blijft ze even staan om rond te kijken en zich een beeld te vormen van het dorpje. Een van de eerste huizen rechts is een restaurant, Casa Azul, ziet ze op het bord, maar om deze tijd van de dag is het nog gesloten. Er voert een straat recht van de parkeerplaats het dorpje in, waarna hij zich splitst. Links ligt nog een tweede restaurant, Casa Velha, met een hoop tafeltjes buiten, maar ook daar is het hek nog dicht.

Ondanks het vroege tijdstip, schijnt de zon al zo fel op de witgekalkte muren, dat ze haastig haar zonnebril opzet om de ergste schittering tegen te houden. Het is stil in het dorp. Het enige geluid wat ze hoort, is afkomstig van een paar grote meeuwen, die langs het strand en de klif scheren. Bij de campers ziet ze wat mensen, maar haar blik is gericht op de zee in de verte en nieuwsgierig loopt ze langzaam het dorp in. Ze houdt links aan en komt uit op een groot plein met helemaal links een oud fort, dat nu eigendom is van de politie, volgens een groot bord, dat op de gevel hangt. In het midden staat een soort waterput met daar achter de kerk. Ze loopt tussen de kerk en het fort door, langs een kunstwerk van ijzer dat twee sprietige bomen met grote bladeren moet voorstellen en komt bij een witgekalkt, ruw stenen muurtje vanwaar ze een schitterend uitzicht heeft over de kust. Het dorpje staat op een klif en onder zich ziet ze de op de wadden lijkende zandplaten met her en der het blauwe water. Iets verder naar het zuiden is een wat groter eiland, met direct daarachter de Atlantische Oceaan die zich uitstrekt zover ze kan kijken. Het is eb, het water staat zo laag dat de vele, kleine vissersbootjes vrijwel allemaal op het droge liggen. Er zijn weinig mensen in de buurt, in de verte ziet ze een viertal wandelaars met rugzakken tot hun knieën door het water lopen op weg naar het eiland dat tussen Cacela Velha en de Atlantische Oceaan ligt. Verder is er in het dorpje niemand te zien.

Ze draait zich langzaam om en neemt vol bewondering de authentieke vissershuisjes op, die er uit zien alsof ze al tweehonderd jaar ongewijzigd zijn

gebleven. Een enkele satellietschotel duidt erop dat ook hier de moderne tijd z'n intrede heeft gedaan, maar ze ontdekt geen enkele nieuwbouw, hooguit wat in oude staat herstelde woningen. Het hele dorpje ademt een sfeer uit die haar doet denken aan jaren vijftig films en ze voelt hoe de spanning in haar lichaam langzaam afneemt. Wat er ook gebeurt, dit is de streek waar haar vermoedelijke vader vandaan komt en als hij werkelijk haar vader is, dan ligt een deel van haar wortels hier.

Er zijn slechtere plaatsen, realiseert ze zich, terwijl ze achter de kerk door de paar straatjes slentert. Het hele dorp bestaat uit niet meer dan twee straatjes, het fort, de kerk en een begraafplaats. De huisjes zijn klein, maar vrijwel allemaal voorzien van kleurrijke bandeaux langs de bovenrand of de ramen, de meeste blauw, een enkele geel. Vrijwel alle huizen bestaan uit een enkele woonlaag met een plat dak of de kenmerkende terracotta dakpannen. In de paar uitzonderingen die er zijn, zitten restaurantjes op de begane grond, maar die zijn op dit tijdstip van de dag nog gesloten. In de straat die terugvoert naar de parkeerplaats ontdekt ze een trap naar het strand en zonder aarzelen loopt ze naar beneden. De trap loopt tussen hoge schijfcactussen met rode vruchten, cactusvijgen, door en eindigt in een smal zandpaadje dat op het strand uitkomt. Vlak voor haar liggen wat roeibootjes op het droge en een paar meter verderop kabbelt het rustige water van de lagune. In de verte ziet ze witte reigers op hun hoge poten door het water lopen op zoek naar voedsel, terwijl een aantal meeuwen over het water scheert.

Automatisch valt ze terug in de gewoonte uit haar kinderjaren, toen ze vlakbij zee woonde en ze schopt haar sandalen uit om met blote voeten door het water te kunnen lopen. Het water is lauw, het zand is wat glibberig door de alg, maar de combinatie van zon en water versterkt het vakantiegevoel dat haar overspoelt. Ze draait zich westwaarts en tuurt in de verte. Daar ligt Fábica, weet ze, als ze zich de kaart van de streek voor de geest haalt. Ergens tussen hier en Fábica moet de Quinta Esteves van haar vaders familie liggen. In plaats van terug te gaan naar de auto loopt ze langzaam verder en ziet hoe het dorpje steeds dichterbij komt. Het is niet ver. Langs het water ligt het nauwelijks een kilometer van elkaar vandaan. De wandeling voert haar langs een armzalig vissershutje en nog meer op het droge liggende bootjes, terwijl ze aan haar rechterhand iets verder van de kust af een tweetal grote huizen ziet liggen. Af en toe ziet ze metershoge agaven en andere vetplanten waar ze de naam niet van weet en ze geniet met volle teugen. Regelmatig ziet ze grote

aantallen krabben op hun typische zijwaartse manier over het zand rennen en ze moet uitkijken dat ze er met haar blote voeten niet op gaat staan, zo dichtbij zijn ze soms.

Aan het eind van het strand komt ze bij een hoge muur waar een geplaveid pad langs loopt tot in het dorp. Ze blijft even staan om haar sandalen weer aan te trekken voor ze verder loopt. De muur waar het pad vlak langs gaat, is zo hoog dat ze er niet overheen kan kijken. Ze vermoedt dat deze muur het landgoed van de familie Esteves omringt, maar het maakt niet echt een uitnodigende indruk. Zodra ze het woord Quinta had ontcijferd op de envelop had ze ontdekt op het internet dat dit boerderij/landgoed of villa kon betekenen, dus de kans dat dit huis, wat ze via Google Maps zo goed als mogelijk had bekeken, de bedoelde Quinta is, is groot.

Aan het eind van de muur komt ze langs een klein waterbassin en staat dan op een parkeerterrein omringd door palmbomen met in het midden een kleine koffiekiosk. Ze besluit eerst maar een koffiepauze te nemen voor ze ziet hoe ze verder gaat. Bij de koffiekiosk staan een aantal plastic tafeltjes en stoelen en als ze een van die stoelen naar achteren trekt en haar tas op tafel legt, komt de man al uit z'n houten kiosk.

'Koffie graag,' ze begint aarzelend in het Engels, maar de man knikt direct en informeert in dezelfde taal of ze met of zonder melk wil.

'Met, graag.' Blij dat ze in het Engels kan communiceren, lacht ze de man vriendelijk toe en terwijl hij terugloopt naar zijn koffiemachine leunt ze lui achterover in haar stoel en kijkt nieuwsgierig om zich heen. Het dorp stelt inderdaad niet veel voor, het ziet eruit als een lange straat langs het water met aan de ene kant huizen en aan de andere kant de parkeerplaats met de koffiekiosk. Ook hier staan een paar campers geparkeerd. Achter haar is een helling, waar vissers hun boten in en uit het water kunnen laten met direct daarna een onverwacht groot restaurant omgeven door een groot overdekt terras. Op deze nog vroege ochtend in april is het erg rustig. Op een paar vissers en de man van de koffie na ziet ze niemand.

'Bent u op vakantie hier?' De man zet een beker van piepschuim met koffie en melk voor haar op het tafeltje en ze knikt.

'U boft met het weer, het is nu goed, maar vorige week hebben we nog veel regen gehad. Met een beetje geluk blijft het de komende week droog, hoewel we ook wel eens in mei nog flinke regenval hebben gehad.' De man zit duidelijk om een praatje verlegen en ze glimlacht hem toe.

‘Dan moet ik er maar van genieten zolang als het kan. Weet u misschien een niet te duur adres om te logeren hier in de buurt?’ wil ze weten.

‘Ja zeker, net om de bocht,’ hij wijst in de richting van Cacela Velha waar ze vandaan is gekomen. ‘De eigenaar verhuurt een paar appartementen, ik denk dat er nu niet veel bezet is, het is nog geen toeristenseizoen. Ik kan straks wel even met u meelopen als u wilt,’ biedt hij aan ‘maar ik kan het u ook wijzen. De eigenaar spreekt Engels.’

Tessa glimlacht de man toe om z’n bereidwilligheid haar te helpen en pakt haar koffie op. ‘Ik drink rustig m’n koffie op en dan laat ik het u wel even weten.’ Ze ziet dat er aan het begin van de parkeerplaats een vrouw met een klein kind naast zich komt aanlopen. De man steekt z’n hand al op om hen te begroeten, waarna hij terugloopt naar z’n plaatsje achter de toonbank.

Op het moment dat het tweetal dichterbij komt, ziet Tessa dat het kind een jong meisje is, dat met krukken in de weer is. Het gaat niet echt vlot en haar geïnteresseerde blik ziet onmiddellijk dat de krukken van het kind niet op de juiste hoogte staan.

‘Goedemorgen, Nuno, alles goed?’ De vrouw spreekt de man in het Engels aan en de man glimlacht breed. ‘Prima. Hetzelfde als altijd, Viv?’ antwoordt hij in dezelfde taal. ‘Graag,’ de jonge vrouw neemt plaats aan een tafeltje naast Tessa en schuift wat met stoelen om het meisje meer ruimte te geven om met haar krukken ook te kunnen gaan zitten. Tessa schat het meisje een jaar of vijf en voor ze er goed over heeft nagedacht, spreekt ze de vrouw al aan. ‘Sorry, maar ik zie dat haar krukken niet goed staan qua hoogte. Is het goed als ik ze anders afstel?’

‘Pardon?’ De vrouw kijkt haar verbaasd aan, de wenkbrauwen onder het lichte haar hoog opgetrokken. ‘Wat bedoelt u?’

‘Ik ben fysiotherapeut, ze staan te laag voor haar,’ Tessa staat al naast haar tafeltje en steekt vragend haar hand uit naar de krukken. Het meisje kijkt haar met grote ogen aan en ze glimlacht haar bemoedigend toe. Ervan uitgaande dat het meisje net als haar moeder Engels spreekt, vraagt Tessa haar opnieuw te gaan staan en haar armen gebogen naast haar lichaam te houden. Ze zet met vaardige hand de krukken onder de elleboog en schuift de steun iets omhoog.

‘Probeer het nu nog eens,’ ze geeft de krukken terug en het meisje doet aarzelend een paar stappen, die beduidend soepeler gaan.

‘Het gaat beter, mama, kijk maar!’ Ze kijkt met stralende ogen naar haar moeder, die haar een brede glimlach schenkt.

‘Dat is fijn, schat, bedank die lieve mevrouw dan maar.’

‘Dank u wel,’ het meisje kijkt met grote bruine ogen naar Tessa op en deze geeft met een glimlach een zacht rukje aan de donkere paardenstaart van het meisje, die mooi afsteekt tegen het lichtroze jurkje dat ze draagt.

‘Graag gedaan, heb je je been gebroken?’

‘Ja, m’n scheenbeen met paardrijden.’ Het meisje haalt haar schouders op.

‘Het is nu niet zo erg meer, nu het gips er af is, maar het is nog steeds stijf.’

‘Krijg je fysiotherapie?’

‘Nee, ik heb wel oefeningen gekregen van de dokter, maar dat lukt nog niet zo goed,’ geeft het meisje toe.

‘Toch zijn die wel heel belangrijk,’ houdt Tessa haar voor, ‘als je ze niet doet, geneest je been veel minder snel en heb je kans dat het stijf blijft. Mag ik even voelen?’ Tessa kijkt vragend van het meisje naar haar moeder, die onmiddellijk knikt en ze laat haar handen vaardig langs het been van het meisje gaan. ‘Buig je knie eens,’ vraagt ze en voelt verder omhoog. ‘Je moet echt veel oefenen, misschien kun je ergens zwemmen? Dat is een hele goede oefening om je spieren weer sterk te maken.’

‘Weet u dat zeker?’ De moeder van het meisje mengt zich nu ook in het gesprek en Tessa knikt haar toe.

‘Ja, zwemmen is een hele goede oefening voor de beenspieren, zonder dat het te veel kracht kost, omdat het water het lichaam grotendeels draagt. Ik kan u wel wat oefeningen geven, die u met uw dochter kunt doen, het is niet moeilijk.’

‘Dat zou heel fijn zijn. We wonen hier vlakbij,’ de vrouw maakt een vaag gebaar achter zich en vervolgt dan ‘misschien ben ik heel brutaal, maar kunt u misschien mee komen naar ons huis om Julia te helpen? We hebben een zwembad bij het huis, als u het kunt voordoen, zou dat heel fijn zijn. Ik ben trouwens Viv.’ Net op het moment dat Nuno een kop thee en een flesje frisdrank komt brengen, steekt Viv haar hand naar Tessa uit. ‘Ik ben Tessa.’

‘Tessa wil misschien hier in de buurt logeren,’ onderbreekt Nuno, ‘ik heb haar net over de appartementjes van Vitor verteld en voorgesteld even met haar mee te lopen.’

‘Dat doen wij dan wel als ze eerst met ons mee wil gaan om Julia te helpen met de oefeningen,’ Viv is al enthousiast aan het regelen en met een glimlach laat Tessa het over zich heen komen. Ze heeft toch geen andere plannen en misschien kan ze via deze vrouw meer te weten komen over de andere inwoners van het plaatsje.

Op aandringen van een enthousiaste Julia neemt ze bij het meisje en haar moeder aan tafel plaats en bestelt bij Nuno ook nog een kop thee. Ze schat de andere vrouw een paar jaar jonger dan zichzelf en voelt zich onmiddellijk aangetrokken tot haar spontane, openhartige karakter. Viv is het typische voorbeeld van een Engelse roos met haar zeer blanke huid, blauwgrijze ogen en een rossig blonde haarkleur, terwijl haar dochter Julia haar complete tegenstelling is met haar donkere ogen en donkere haar.

‘Je moet echt met ons meekomen,’ dringt Viv aan, ‘ik weet zeker dat Lourenco, Julia’s vader, het goed vindt. Hij is gek op z’n dochter, dus alles wat goed is voor haar, vindt hij prima.’

‘Woon je hier in het dorp?’ wil Tessa weten.

‘Ja, daar,’ Viv wijst achteloos op het ommuurde landgoed waar Tessa langs is gelopen. ‘Quinta Esteves. Lourenco’s familie woont daar al generaties, hoewel het huis een aantal jaren geleden compleet opnieuw is opgetrokken. Ik heb Lourenco ontmoet toen hij in Londen studeerde en ben na z’n studie met hem meegekomen hierheen,’ vertelt ze openhartig. ‘Niet dat ik dat erg vond hoor, ik woonde in Londen in een klein studentenflatje met nog twee andere meisjes en nu woon ik hier.’ Ze maakt een weids gebaar om zich heen en werpt een snelle blik op haar dochter, die druk bezig is met haar frisdrank en een koekje zit te verkrumelen voor de musjes aan haar voeten. ‘Lourenco’s familie is rijk, ik hoef niet eens te werken.’ Ze glimlacht stralend en frunnikt even aan het fijne gouden kettinkje om haar hals. ‘En Lourenco’s ouders zijn best aardig. Natuurlijk bemoeien ze zich wel met alles, maar ja, we wonen ook allemaal onder een dak.’

‘Hoe groot is die familie dan?’ informeert Tessa, terwijl ze een soort knoop in haar maag voelt ontstaan, die het zelfs moeilijk maakt haar thee door te slikken. Het lijkt erop dat deze jonge vrouw in het gezin van Jorge is opgenomen, wat het haar mogelijk maakt kennis te maken met de familie zonder te hoeven vertellen wie of wat ze is.

‘Oh, je hebt Jorge en Gabriela, dat zijn Lourenco’s ouders,’ somt Viv op en gaat dan verder ‘en dan heb je Lourenco’s zussen, Estrela en Fernanda. Estrela is getrouwd met Luiz en zij hebben een tweeling, Miguel en Mateus. Verder woont Jorge’ zus Elisabete er met haar man Inacio er en hun jongste zoon Marcos, hoewel die momenteel in Lissabon studeert. Verder is Daniel er ook vaak, Lourenco’s oudste broer.’

Het duizelt Tessa en ze schudt vol verbazing haar hoofd. ‘En dat woont allemaal in één huis?’